

Begroeting en openingswoord

De vrede van de Heer Jezus Christus, de liefde van God onze Vader en de daadkracht van de heilige Geest zij met u.

Waarom zijn we hier samen in de abdijkerk van Keizersberg?
Waarom hebt u afgestemd op de radiomis?
Waarom trekken we een uur uit om te vieren en te bidden?
Omdat we hunkeren naar de vervulling van de blijde boodschap.
Omdat we wachten op een Helper die ons de betekenis van Jezus' woorden en daden uitlegt. Omdat we weten dat we bestemd zijn tot iets dat de wereld ons niet kan geven.
Daarom zijn we hier: om de milde paasklanken van Gods barmhartigheid in ons hart te laten weerklinken, opdat we doen wat we geloven.
Liefde dankbaar ontvangen en liefde geven zonder maat.

1e lezing Hand 15, 1-2.22-29

2e lezing Apok 21, 10-14.22-23

Evangelie Joh 14, 23-29

Homilie

Op deze zondag voor Hemelvaart presenteert de liturgie ons een passage uit Jezus' afscheidsrede. Johannes doet ons geloven dat die rede op de dag voor de kruisiging werd uitgesproken, als een verdichting van het hele Nieuwe Testament, dat op dat ogenblik uiteraard nog niet bestond. De evangelist legt zijn Meester woorden in de mond, die de latere paaservaring van de leerlingen schragen en steunen. Die woorden vormen zo'n beetje de gulden driepikkel van het geloof, het werktuig waarmee je het geloof gaande houdt, waarmee je het verhaal van de bouw van een nieuwe stad opkrikt tot hemelse hoogten.

Niet simpel, wat Johannes hiermee probeerde. Halleluja zingen van Pasen tot Pinksteren, tot daar aan toe. Maar er de jaren mee overspannen, dat is nog wat anders! Iedereen weet het: intense vreugde en geluk zijn meestal van korte duur. Het zogenaamde eeuwige Pasen lijkt echt niet bestand tegen deze harde en

onvoorspelbare wereld. Voor je het goed en wel beseft, sta je morgen in een lange file te sakkeren, loop je een verzuurde collega tegen het lijf en gooit het journaal weer het zoveelste bericht over haat en terreur je huiskamer in.

En daarom heb je die driepikkel nodig, zegt Johannes. De drievoet van Jezus' rede, met poten die blinken tegen de zwarte achtergrond van een alles behalve vredevolle wereld. De namen van de poten? Liefde, trouw en Geest. En in de top, waar de naam van de Vader schittert, in die top houden de poten elkaar in evenwicht. Wat wij los van elkaar zien, brengt Sint-Jan samen tot een handig instrument. Je moet een poëet zijn, om zo'n constructie te maken. Maar die poëzie van Johannes bevestigt dan ook een waarheid waar het nuchtere verstand niet bij kan. Omdat het een geloofswaarheid is, van de orde van het hemelse Jeruzalem.

Liefde, zonder te willen doen wat die liefde vraagt, het kan niet, schrijft de evangelist. Net zo min als de goede daad vruchtbaar kan zijn als het hart er niet bij is. In bijbeltermen klinkt dat zo: "Als iemand Mij liefheeft, zal hij mijn woorden trouw zijn. Wie Mij niet liefheeft, onderhoudt mijn woorden niet." Anders gezegd, liefde wordt pas echt als ze niet teert op louter affect maar ook effect beoogt, resultaat dat voortspruit uit de dagelijkse trouw aan het eerder gegeven woord. Hartsbewegingen zonder de sturing van de plicht, doen je alleen maar zwalpen van het ene uiterste naar het andere, totdat je uiteindelijk ten gronde gaat aan verwarrende, elkaar tegensprekende ideeën en stemmingen. Wat uiteraard niet bevorderlijk kan zijn voor de vrede van het hart, en dus ook niet voor de vrede van het huis en van de wereld waarin je leeft.

En daarom zegt Jezus dat de vrede die wij proberen te realiseren altijd ondermaats zal blijven in vergelijking met de vrede die Hij ons geeft. Die vrede van Hem hangt samen met het woord van de Vader dat we alleen kunnen vernemen als we open staan voor de Geest die ons alles in herinnering brengt. Die Geest is het derde deel van onze driepikkel. Een onmisbaar deel. Want de mens kan niet op één been staan, zelfs niet op twee, als hij ook niet een ruggengraat heeft waarmee hij het evenwicht kan behouden om het verhaal van Jezus van Nazaret verder te dragen, op te takelen en te tonen aan een wereld die snakt naar vrede.

Eigenlijk legt Johannes alle gewicht bij de Geest. Er is geen andere manier om te begrijpen wat je *nu* moet doen in *deze* wereld, dan erop te vertrouwen dat de Geest het oude verhaal weer zal opfrissen in je hoofd. En er is geen andere manier om zicht te krijgen op de toekomst, dan de Geest zijn werk te laten doen

in je hart. Daar wordt datzelfde oude verhaal door de parakleet omgebogen tot een visioen dat veel groter is dan de optelsom van de feiten in het verhaal. “Als Ik niet heenga, zullen jullie niet begrijpen dat jullie bestemming zoveel groter en heerlijker is dan wat je er nu over kunt fantaseren”, zegt Jezus.

Liefde, trouw en geestkracht. Drie Godsgeschenken die de Schrift ons aanreikt om er de paastijd mee vol te maken. Iets beters kunnen wij ons niet wensen als we paasmensen en vredezaaiers willen zijn. Onrust en kleinmoedigheid mogen we afleggen nu we weten dat de lamp van het Lam de hemelse stad verlicht. Laten we in het licht van die glorie ons geloof uitzingen. Amen.

Dirk Hanssens osb
Abdij Keizersberg Leuven